

Sygn. akt II K 135/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział II Karny

w składzie :

Przewodniczący: Sędzia SO Dominik Bogacz

Ławnicy: Regina Lis

Henryk Urbańczyk

Protokolant: Paulina Ochmańska

w obecności oskarżyciela publicznego: prokurator Bożeny Jurczyk-Jędrychy z Prokuratury Okręgowej w Częstochowie po rozpoznaniu dnia 11 października 2017 r., 6 grudnia 2017 r., 17 stycznia 2018 r., 21 lutego 2018 r. i 23 marca 2018 r.

sprawy

M. K. (1) (K.)

syna M. i M. z domu W.

urodz. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 1 października 2014 roku do 20 października 2014 roku w Z., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. W. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 270.000,00 złotych, stanowiących mienie znacznej wartości, przekazanymi mu w dniu 20 października 2014 r. w związku z zawartą umową pożyczki, za pomocą wprowadzenia D. W. w błąd co do zamiaru spłaty tej pożyczki oraz co do istnienia zabezpieczenia jej spłaty ze strony ojca M. K. (1), przedkładając D. W. jako autentyczny dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksła in blanco oraz dokument w postaci deklaracji wekslowej, na których uprzednio podrobił podpisy M. K. (1) jako poręczyciela wekslowego,

tj. o przestępstwo z art. 310 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

II. w okresie od 1 września 2015 roku do 18 września 2015 roku w Z. i K., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 240.000,00 złotych, stanowiącymi mienie znacznej wartości, przekazanymi mu w dniu 18 września 2015 roku w związku z zawartą umową pożyczki, za pomocą wprowadzenia J. W. (1) w błąd co do zamiaru spłaty tej pożyczki oraz co do zamiaru zabezpieczenia jej spłaty przez przeniesienie na niego własności nieruchomości w postaci pięciu lokali mieszkalnych położonych w budynku przy ul. (...) w S.

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od 1 października 2014 roku do 20 października 2014 roku w Z., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. W. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 270.000,00 złotych, stanowiących mienie znacznej wartości, przekazanymi mu w dniu 20 października 2014 r. w związku z zawartą umową pożyczki, poprzez wprowadzenie D. W. w błąd co do zamiaru spłaty tej pożyczki oraz co do istnienia zabezpieczenia jej spłaty ze strony ojca M. K. (1) w ten sposób, że podrobił podpis swojego ojca M. K. (1) na czystym blankiecie wekslowym oraz deklaracji wekslowej jako poręczyciela wekslowego, a następnie po podpisaniu tych dokumentów jako ich wystawca wręczył je D. W. jako autentyczny dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco oraz dokument w postaci deklaracji wekslowej, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 310 § 2 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

2. oskarżonego M. K. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w związku z art. 294 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 294 § 1 k.k. i art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku kary pozbawienia wolności i kary grzywny i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 300 (trzysta) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych;

4. na mocy art. 69 § 1 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza tytułem próby na okres 3 (trzech) lat;

5. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonego do wykonania prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 15 grudnia 2015 roku, wydanego przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie sygn. akt I Nc 288/15 i utrzymanego w całości w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 listopada 2016 r., w sprawie sygn. akt IC 594/16, w terminie 1 (jednego) roku od dnia uprawomocnienia się wyroku;

6. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do naprawienia w pozostałej części wyrządzonej szkody wobec pokrzywdzonego J. W. (1) poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 190.000 (sto dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych;

7. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego M. K. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. W. kwotę 2.760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru;

8. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 3.180 (trzy tysiące sto osiemdziesiąt) złotych i obciąża go wydatkami w kwocie 2.774,95 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt pięć groszy).

Regina Lis SSO Dominik Bogacz Henryk Urbańczyk

Sygn. akt II K 135/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pokrzywdzony D. W. i oskarżony M. K. (1) studiowali razem w latach 2001-2006 prawo w K.. Bezpośrednio po studiach nie utrzymywali ze sobą bliższych relacji. Swoją znajomość odnowili dopiero w 2013 roku. D. W. był już wówczas komornikiem sądowym w B.. M. K. (1) prowadził własną działalność gospodarczą pod nazwą Z. Grupa (...), jak również pracował w kancelarii radcowskiej swojej matki M. K. (3). M. K. (1) zaproponował D. W. przeprowadzanie postępowań egzekucyjnych, które miały być zlecane przez kancelarię (...). W latach 2013 – 2015 pokrzywdzonemu zostało zleconych kilkanaście takich spraw. W innym zakresie D. W. nie współpracował z M. K. (1).

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, 177-178, t. II k. 296-298, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. I k. 174-175, t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571)

M. K. (1) w lipcu 2014 roku zwrócił się do D. W. z pierwszą prośbą o pożyczkę w wysokości 70 000,- złotych. Pokrzywdzony pożyczył mu na okres 3 miesięcy powyższą kwotę, która była zabezpieczona wekslem, a oskarżony w terminie, bez żadnych problemów, zwrócił pokrzywdzonemu pożyczone pieniądze.

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 177-178, t. II k. 296-298, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. I k. 174-175, t. II k. 301-302, t. V k. 671-673)

Po spłaceniu terminowo pierwszej pożyczki, dzięki której utwierdził pokrzywdzonych w swojej uczciwości i wypłacalności, 1 października 2014 roku M. K. (1) zwrócił się do D. W. z prośbą o kolejną pożyczkę, tym razem w wysokości 270 000,- złotych. Kwota ta w rzeczywistości miała być zaciągnięta przez M. K. (1) – ojca oskarżonego i przeznaczona na wykupienie przez niego udziałów w spółce, w której był współnikiem. Pokrzywdzony ustalił z M. K. (1), że oskarżony będzie poręczycielem, a M. K. (2) pożyczkobiorcą. Ponadto ustalili wysokość oprocentowania pożyczki, termin jej spłaty oraz że pożyczka będzie zabezpieczona wekslem wystawionym przez M. K. (1), a oskarżony będzie poręczycielem. Oskarżony umówił się z pokrzywdzonym, że w celu podpisania umowy, weksła i deklaracji, przyjedzie do niego wraz ze swoim ojcem.

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, 177-178, t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-67; zeznania J. W. (1) t. I k. 174-175, t. II k. 301-302, t. V k. 671-673)

W dniu 20 października 2014 roku M. K. (1) przyjechał sam do domu pokrzywdzonego w Z.. Tłumaczył, że jego ojciec nie mógł przyjechać i zaproponował, że weźmie pożyczkę na siebie, a ojciec oskarżonego będzie poręczycielem. D. W. przystał na powyższą propozycję. Spotkanie odbyło się w gabinecie J. W. (1) – ojca pokrzywdzonego, który w większości czasu również był obecny przy finalizowaniu umowy. Oskarżony przywiózł ze sobą dokumenty w postaci czystego i niepodpisanego przez wystawcę weksła in blanco i deklaracji, które jak zapewnił zostały podpisane osobiście przez M. K. (1) jako poręczyciela. Na wekslu i deklaracji widniały zapisy w postaci: podpisu (...), parafy, numeru PESEL M. K. (1) i zapisu „poręczam”, a na samym wekslu znajdował się jeszcze, oprócz powyższych danych, numer dowodu osobistego M. K. (1). Zapisy te w rzeczywistości zostały złożone wcześniej przez samego oskarżonego. Pokrzywdzony w żaden sposób nie skontrolował tych danych, nie porównał ich z dowodem M. K. (1), albowiem taki dokument nie został mu w ogóle przez oskarżonego okazany. Oskarżony tłumaczył, że zapomniał zabrać dowód osobisty ojca do wglądu. Projekt umowy oskarżony miał zapisany na pendrive'ie. Pokrzywdzony uzupełnił przedstawiony projekt o swoje dane, jak również o dane M. K. (1) spisane z dowodu osobistego oskarżonego. Wpisał też numer rachunku bankowego, na który miały zostać zwrócone pieniądze. Ustalono, że kwota pożyczki wraz z odsetkami w wysokości 4%, co łącznie dało kwotę 280 800,- złotych zostanie zwrócona w terminie 10 miesięcy od dnia jej zawarcia, to jest do dnia 20 sierpnia 2015 roku. Na umowie zostało błędnie wpisane miejsce zawarcia umowy pożyczki, tj. S..

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, 177-178, t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. I k. 174-175, t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; zeznania D. M. t. V k. 701-702; częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; umowa pożyczki t. I k. 3, t. II k. 307-308; deklaracja wekslowa t. I k. 4-5 t. IV k. 622-623; weksel t. I k. 6, t. IV k. 624; protokół oględzin t. II k. 242-295, protokół pobrania materiału porównawczego t. I k. 87-88, 90-91, 98-99, 180-182, 186-187; pisma z UM S. z załącznikami t. I k. 78-83, 92-94, 106, 112-167, 192-206; opinia biegłego t. II k. 210-231, 328-340)

Po wydrukowaniu przygotowanej umowy D. W. i M. K. (1) złożyli na niej swoje podpisy. Podpisali jednocześnie deklarację wekslową. M. K. (1) podpisał również weksel oraz umieścił na nim numer swojego dowodu osobistego oraz numer PESEL. Pomimo że D. W. miał przygotowaną w gotówce całą kwotę 270 000,- złotych, pożyczka została przekazana M. K. (1) przez pokrzywdzonego w dwojaki sposób, ponieważ oskarżony chciał dostać część gotówki przelewem. Pieniądze w wysokości 180 000,- złotych zostały oskarżonemu przekazane w gotówce, co potwierdził własnoręczną adnotacją i podpisem na zawartej umowie pożyczki. Pozostała kwota w wysokości 90 000,- złotych została oskarżonemu, na prośbę D. W., przelana przez J. W. (1), albowiem pokrzywdzony w tamtym momencie nie dysponował takimi środkami na swoim rachunku bankowym. Za to taką gotówką dysponował J. W. (1). D. W. równocześnie przekazał w gotówce swojemu ojcu kwotę 90 000,- złotych.

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, 177-178, t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. I k. 174-175, t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; umowa pożyczki t. I k. 3, t. II k. 307-308; deklaracja wekslowa t. I k. 4-5 t. IV k. 622-623; weksel t. I k. 6, t. IV k. 624; potwierdzenie przelewu t. I k. 55; protokół oględzin t. I k. 56-72; protokół oględzin t. II k. 242-295)

Po zawarciu umowy pokrzywdzony z oskarżonym miał sporadyczny kontakt. Kiedy zbliżył się termin spłaty pożyczki, D. W. zaproponował M. K. (1), aby spotkali się przed 15 sierpnia 2015 roku, celem zwrotu pożyczonych mu pieniędzy. Wcześniejszy termin zwrotu pożyczki był spowodowany wyjazdem pokrzywdzonego od 15 sierpnia 2015 roku na urlop. Oskarżony w dniu planowanego spotkania telefonicznie poinformował pokrzywdzonego, że nie może się z nim spotkać i oddać mu pożyczonych pieniędzy, albowiem pilnie jest zmuszony pomóc swojej matce poprzez zapłatę 300 000,- złotych osobie, która grozi jego rodzinie. Po powrocie z urlopu D. W. spotkał się z końcem sierpnia w swoim domu z M. K. (1) i przedłużył mu ustnie termin spłaty pożyczki do 30 listopada 2015 roku. Oskarżony zapewnił pokrzywdzonego, że do tego czasu będzie w stanie zwrócić mu pożyczone pieniądze, albowiem jest w posiadaniu 5 lokali mieszkalnych w S. na ul. (...), które zamierza sprzedać.

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, t. II k. 296-298, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. I k. 174-175, t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; wypisy z ksiąg wieczystych t. II k. 344-404, t. III k. 405-427)

W dniu 1 września 2015 roku M. K. (1) zwrócił się do D. W. z kolejną prośbą o udzielenie mu pożyczki, którą oskarżony chciał przeznaczyć na dokończenie remontów posiadanych w S. lokali mieszkalnych, aby zwiększyć ich wartość i uzyskać w ten sposób za ich sprzedaż wyższą cenę. Pokrzywdzony z powodu zaplanowanego wyjazdu nie mógł pożyczyć oskarżonemu pieniędzy. Skierował jednak M. K. (1) do swojego ojca. Oskarżony skontaktował się telefonicznie z J. W. (1) i ustalił z nim czas i miejsce spotkania oraz wysokość pożyczki, jak i formę jej zabezpieczenia. W dniu 18 września 2015 roku w K. J. W. (1) zawarł z oskarżonym umowę pożyczki na kwotę 240 000,- złotych. Pożyczka miała zostać zwrócona do dnia 30 listopada 2015 roku. Oskarżony kwotę 240 000,- złotych otrzymał w gotówce, a jej odbiór potwierdził własnoręczną adnotacją i podpisem na zawartej umowie pożyczki.

(dowód: zeznania D. W. t. II k. 296-298, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; umowa pożyczki t. II k. 306)

J. W. (1) i M. K. (1) ustalili, że zabezpieczeniem powyższej pożyczki będzie dokonanie do dnia 25 września 2015 roku przewłaszczenia należących do oskarżonego 5 nieruchomości lokalowych położonych w S., przy ul. (...). Strony zawarły również dnia 18 września 2015 roku w K. notarialną umowę zobowiązującą oskarżonego do przeniesienia własności nieruchomości, stanowiących lokale mieszkalne nr (...), położonych w budynku przy ul. (...) w S., które powstaną po założeniu dla nich ksiąg wieczystych.

(dowód: zeznania D. W. t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; umowa pożyczki t. II k. 306; akt notarialny t. II k. 310-313)

W listopadzie 2015 roku D. W. i J. W. (1) otrzymali od oskarżonego numery ksiąg wieczystych wydzielonych lokali. Również w listopadzie 2015 roku został umówiony notariusz, u którego oskarżony miał przenieść na J. W. (1) własność

powyższych lokali, jednakże na kilka dni przed umówionym terminem u notariusza, oskarżony odwołał spotkanie informując pokrzywdzonych, że znalazł kupca na wszystkie lokale i wkrótce spłaci zaciągnięte u nich zobowiązania. Mimo to, kiedy zbliżył się termin 30 listopada 2015 roku oskarżony poinformował D. W., że jeszcze nie sprzedał mieszkań przy ul. (...) w S. i z związku z tym nie spłaci zaciągniętych pożyczek w terminie.

(dowód: zeznania D. W. t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. II k. 301-302, t. V k. 671-673)

W związku z zaistniałą sytuacją pełnomocnik D. W. pismem z dnia 1 października 2015 roku zawiadomił M. K. (1) o wypełnieniu weksla in blanco na kwotę 280 800,- złotych i wezwał go do zapłaty należności wynikającej z umowy pożyczki z dnia 20 października 2015 roku. Ponieważ zaciągnięty przez oskarżonego dług nie został przez niego uregulowany, pełnomocnik D. W. złożył pozew o zapłatę do Sądu Okręgowego w Katowicach, który to Sąd w dniu 15 grudnia 2015 roku, w sprawie sygn. akt I Nc 288/15, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Następnie D. W. skierował sprawę do egzekucji do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Z.M. G.. M. K. (1) złożył zarzuty od wydanego nakazu zapłaty. Oskarżony poinformował komornika przeprowadzającego czynności w dniu 19 stycznia 2016 roku, iż jest właścicielem 5 lokali mieszkalnych położonych w S. przy ul. (...). Podał jednocześnie, iż nie posiada wierzytelności, oszczędności, praw majątkowych ani ruchomości. Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z dnia 7 listopada 2016 roku, wydanym w sprawie sygn. akt I C 594/16 utrzymał w całości w mocy powyższy nakaz zapłaty.

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-671; częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; nakaz zapłaty t. I k. 7; protokół oględzin t. I k. 56-72; protokół oględzin t. II k. 242-295; protokół t. II k. 208; wyrok t. II k. 209; protokół oględzin t. III k. 435-498)

D. W. na podstawie wydanego nakazu zapłaty wystawionego przeciwko M. K. (1), wystąpił o wpis hipoteki przymusowej na jego rzecz w księdze wieczystej wydanej dla lokali mieszkalnych przy ul. (...) w S.. Jednakże wniosek został oddalony, z uwagi na fakt, iż jako właściciel przedmiotowej nieruchomości był wpisany nie M. K. (1), lecz (...) sp. z o. o. sp. k. Wpisu tego dokonano dnia 7 stycznia 2016 roku na wniosek z dnia 2 grudnia 2015 roku, na podstawie umowy przeniesienia własności nieruchomości na zabezpieczenie z dnia 27 listopada 2015 roku. Powyższe czynności były wynikiem zaciągnięcia przez M. K. (1) w dniu 27 listopada 2015 roku dwóch pożyczek w (...) sp. z o. o. sp. k na łączną sumę 200 000,- złotych.

(dowód: zeznania D. W. t. II k. 296-298, t. V k. 668-671; protokół oględzin t. II k. 242-295, wypisy z ksiąg wieczystych t. II k. 344-404, t. III k. 405-427; protokół oględzin t. III k. 435-498; pismo z (...) Sp. z o. o. sp. k. t. III k. 515-535)

W dniu 28 stycznia 2016 roku pełnomocnik pokrzywdzonego D. W. skierował do M. K. (1) wezwanie do wykupu weksla. Wezwanie było datowane na 26 stycznia 2016 roku. W odpowiedzi z dnia 8 lutego 2016 roku M. K. (2) poinformował pisemnie pełnomocnika D. W., iż nigdy i nikomu nie poręczał żadnego weksla, przesłana mu kopia weksla zawiera sfalszowane podpisy i niewłaściwy numer dowodu osobistego, jak również że zostały podrobione podpisy na deklaracji wekslowej. W piśmie swym wskazał równocześnie, iż jego zdaniem jest to próba wyłudzenia od niego znacznej kwoty pieniędzy oraz poinformował, iż składa do prokuratury pismo o podejrzeniu popełnienia przestępstwa. Takowe pismo przesłał do Prokuratury Rejonowej w Sosnowcu.

(dowód: zeznania D. W. t. I k. 12-13, t. II k. 296-298, t. V k. 668-671; zeznania D. M. t. V k. 701-702 częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; wezwanie do wykupu t. I k. 8; zawiadomienie t. I k. 18-23; opinia biegłego t. II k. 210-231, 328-340)

W dniu 1 grudnia 2015 roku M. K. (1) zwrócił przelewem J. W. (1) kwotę 50 000,- złotych.

(dowód: zeznania D. W. t. II k. 296-298, t. III k. 556-558, t. V k. 668-671; zeznania J. W. (1) t. II k. 301-302, t. V k. 671-673; częściowo wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571; potwierdzenie przelewu t. II k. 309, protokół oględzin t. III k. 435-498)

M. K. (1) w dniu 23 stycznia 2016 roku przeniósł na podstawie umowy darowizny własność należącego do niego mieszkania w S. przy ul. (...) na swoich teściów R. i M. K. (4).

(dowód: zeznania S. K. t. V k. 673-674, wypis z księgi wieczystej t. III k. 499-512)

M. K. (1) w chwili popełnienia czynu miał 32 lata. Z wykształcenia jest prawnikiem, ukończył aplikację radcowską. Jest żonaty i ma troje małoletnich dzieci. Z żoną ma rozdzielność majątkową. Obecnie pracuje na ¼ etatu na stanowisku dyrektora ds. prawnych w firmie (...) Sp. z o. o. otrzymując wynagrodzenie w wysokości 1 000,- złotych. Z opinii sądowno-psychiatrycznej wynika, że nie jest upośledzony umysłowo i nie wykazuje objawów choroby psychicznej w rozumieniu psychozy, a w odniesieniu do zarzucanych mu czynów warunki art. 31 § 1 i 2 kk nie zachodzą. W przeszłości nie był karany.

(dowód: wyjaśnienia M. K. (1) t. III k. 567-571, t. V k. 667; karta karna t. III k. 586; opinia sądowno-psychiatryczna t. III k. 590-591, wywiad środowiskowy t. III k. 595-597 (faks), t. IV k. 608-609)

Oskarżony **M. K. (1)** składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym w dniu 20 czerwca 2017 roku nie przyznał się do zarzucanych mu przestępstw (t. III k. 567-571). Złożył wyjaśnienia, w których podał, że z D. W. zna się od czasu studiów. Kiedy D. W. został komornikiem, rozpoczęli ze sobą współpracę. W tym czasie oskarżony pracował w rodzinnej kancelarii u swojej mamy M. M., jak również wraz z M. Ż. prowadził firmę windykacyjną. W latach 2011 – 2015 zlecali D. W. prowadzenie egzekucji komorniczych. W lipcu 2014 roku w ramach własnej działalności gospodarczej starał się przejąć dużą partię wierzytelności od jednego z zarządców nieruchomości w B.. Przedstawiciel wierzyciela zbycie wierzytelności warunkował koniecznością udzielenia przez oskarżonego wsparcia finansowego jednemu z kandydatów startujących na stanowisko prezydenta miasta B.. Oskarżony planował zlecić egzekucję komorniczą między innymi pokrzywdzonemu, który choć osobiście nie uczestniczył w prowadzonych negocjacjach, to wiedział o konieczności dania łapówki i wyraził zgodę na partycypowanie w jej kosztach. Prowadzone przez M. K. (1) rozmowy nie zakończyły się powodzeniem, bowiem wierzyciel wycofał się. Wkrótce potem D. W. zwrócił się do oskarżonego o pomoc w załatwieniu zleceń od gminy, instytucji oraz dużych przedsiębiorstw z wykorzystaniem kontaktów politycznych. Oskarżony poszukując zleceń tak dla siebie, jak i dla D. W., dowiedział się o możliwości zdobycia zleceń na egzekucje z (...). W zdobyciu zleceń na egzekucje komornicze w wysokości około 40 000 000,- złotych rocznie miał mu pomóc I. G. (1), który w swojej firmie miał sporo zleceń z (...). W zamian za pomoc, oskarżony miał zapłacić I. G. (1) 150 000,- złotych. Oskarżony informację o powyższych warunkach uzyskania wierzytelności przekazał D. W.. Pokrzywdzony wyraził zgodę na zapłacenie powyższej sumy. Ustalili między sobą, że oprócz 150 000,- złotych D. W. zapłaci M. K. (1) jeszcze dodatkowe 50 000,- złotych za pośrednictwo w uzyskaniu powyższych zleceń. Do przekazania w gotówce kwoty 100 000,- złotych doszło z końcem października 2014 roku w domu pokrzywdzonego, w obecności jego ojca J. W. (1). Natomiast pozostała kwota 100 000,- złotych została przelana przez ojca pokrzywdzonego na konto oskarżonego prowadzone w (...) S. A. Oskarżony wyjaśnił, iż umowa pożyczki, jaką wówczas zawarł z pokrzywdzonym, była fikcyjna i została zawarta za namową J. W. (1), by ukryć prawdziwy cel transferów pieniężnych, a jednocześnie zabezpieczyć interesy D. W.. Oprócz umowy oskarżony podpisał swoim imieniem i nazwiskiem weksel oraz deklarację wekslową, jak również umieścił na nich swoją parafę i numer PESEL. Nie pamiętał, czy wpisał też swój numer dowodu osobistego, ale przyznał, że mogło tak być. Zaprzeczył, by w umowie oraz deklaracji wekslowej była mowa o poręczeniu wekslowym przez jego ojca M. K. (1). Podał, iż wszystkie dokumenty przygotował na swoim komputerze w domu D. W., po czym u niego je wydrukował. Na sporządzonej umowie pokwitował otrzymanie w gotówce kwoty 100 000,- złotych, którą następnie nazajutrz przekazał I. G. (1). Pozostałe 50 000,- złotych, z otrzymanej przelewem od J. W. kwoty, przekazywał I. G. w kilku częściach, po uprzednim wypłaceniu środków ze swojego konta. Drugie 50 000,- złotych, zgodnie z poczynionymi ustaleniami, zostawił dla siebie. Do uzyskania zleceń z (...) nie doszło, albowiem w lipcu 2015 roku I. G. (1) zmarł. O śmierci I. G. (1) oskarżony poinformował D. W. i wtedy ten, grożąc doniesieniem do prokuratury o przyjęciu łapówki przez M. K. (1), zażądał od niego zwrotu przekazanych 200 000,- złotych. Oskarżony odmówił i próbował odzyskać wyłożone pieniądze kontaktując się z osobami ze środowiska zmarłego I. G. (1), co jednak mu się nie udało. Oskarżony dalej wyjaśniał, iż D. W. bądź jego ojciec, aby zabezpieczyć swoje interesy, przedstawili mu do podpisu kilka umów pożyczek, które

podpisał, albowiem bał się odpowiedzialności karnej i był spanikowany. Dokumenty te zniszczył, bowiem jak twierdził bał się postępowania. Przyznał, że była próba zawarcia przewłaszczenia pięciu lokali w budynku przy ul. (...) w S.. W tym celu razem z J. W. (1) był w Kancelarii Notarialnej w K., gdzie zawarli umowę przyrzeczenia przewłaszczenia lokali mieszkalnych. W tym samym dniu zawarli również kolejną umowę pożyczki na kwotę najprawdopodobniej 240 000,- złotych. Kwoty wskazanej w umowie nie jest pewien, bo umów nie czytał, tylko podpisywał wszystko, co mu podłożono. U notariusza osoba przygotowująca akt notarialny pytała się go, czy ta umowa pożyczki nie została zawarta dla pozorów, ale oskarżony zaprzeczył, choć w rzeczywistości umowa była fikcyjna i nie dostał wtedy żadnych pieniędzy. Na przełomie listopada i grudnia 2015 roku chcąc uspokoić D. W. i jego ojca, przelał kwotę 50 000,- złotych, którą otrzymał za pośrednictwo. W połowie stycznia 2016 roku od komornika dowiedział się, że został wydany przeciwko niemu nakaz zapłaty wraz z klauzulą wykonalności. Żadnej korespondencji z sądu w tej sprawie nie otrzymał, albowiem była ona kierowana na jego poprzedni adres, choć D. W. wiedział, że oskarżony się przeprowadził i znał jego aktualne miejsce zamieszkania. Oskarżony kwestionował istnienie zobowiązania. Egzekucja komornicza okazała się bezskuteczna. Podał, iż jego ojciec dostał wezwanie do wykupu weksla. Na otrzymanej kserokopii weksla widniał jakby podpis jego ojca wraz z danymi i na pewno numerem starego dowodu osobistego. Postanowili ujawnić całą sprawę i ojciec oskarżonego złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Podał, że lokale mieszkalne w S. zostały przewłaszczone na poczet pożyczki z firmy pożyczkowej. Podkreślił, iż umowy, o których mowa w zarzutach, zostały zawarte dla pozorów, a pieniądze które otrzymał od D. W. przekazał I. G. (1), dla siebie zgodnie z umową zostawiając 50 000,- złotych. Kwotę tą następnie zwrócił pokrzywdzonemu. Od J. W. (1) nie dostał żadnych pieniędzy w 2015 roku. Oskarżony zaprzeczył jakoby miał wypisać weksel i deklarację w zakresie danych jego ojca oraz jego podpisów jako poręczyciela. Nie uczynił również tego ojciec oskarżonego. Oskarżony jedynie wypisał weksel i deklarację ze swoimi danymi i podpisem. Przeczył, by kiedykolwiek jego ojciec miał zostać poręczycielem wekslowym.

Podczas postępowania sądowego oskarżony konsekwentnie nie przyznał się do stawianych zarzutów. Na rozprawie w dniu 11 października 2017 roku oskarżony odmówił składania wyjaśnień, jak również nie podtrzymał dotychczas składanych wyjaśnień (k. 667-668). Na kolejnych terminach rozpraw nie składał żadnych wyjaśnień ani nie odniósł się do zeznań pokrzywdzonych, jak również do zgromadzonych materiałów dowodowych (k. 682-684, 694-695, 700-703, 704-706).

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego odnośnie tego, że nie podrobił zapisów o treści „Poręczam”, (...), (...) i „(...)” umieszczonych na czystym blankiecie wekslowym i deklaracji wekslowej z dnia 20 października 2014 roku, gdyż wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z uzupełniającą opinią pisemną i opinią ustną biegłego z zakresu ekspertyzy pisma ręcznego D. M., z których categorycznie wynika, że powyższe zapisy zostały nakreślone przez M. K. (1). Pisemną opinię uzupełniającą należy uznać za wiarygodną, albowiem została ona sporządzona przez osobę fachową, posiadającą odpowiednie kwalifikacje, a nadto biegły składając na rozprawie uzupełniającą ustną opinię podał, na jakiej podstawie wyciągnął categoryczny wniosek końcowy, a podejrzany nie kwestionował wydanej przez biegłego ustnej opinii. W ocenie Sądu o podrobieniu przez oskarżonego podpisu M. K. (1) świadczy również wniosek z pierwszej opinii wydanej przez biegłego D. M., z którego wynika, że naniesiony na wyżej wymienionych dokumentach podpis w funkcji parafy, jak i pozostałe zapisy, nie zostały nakreślone przez M. K. (1) ani przez D. W.. Wprawdzie biegły podał, iż z uwagi na sposób podrobienia metodą naśladownictwa podpisów kwestionowanych w funkcji parafy, nie ma możliwości personalizacji ich wystawcy, to jednak z pozostałych dowodów w postaci zeznań pokrzywdzonych wynika, że te zapisy były już umieszczone na czystym wekslu in blanco oraz deklaracji wekslowej i oskarżony miał wiedzę, że te zapisy nie zostały złożone przez jego ojca. Biegły zarówno w opinii uzupełniającej i opinii ustnej przekonująco wyjaśnił powody, dla których częściowo zrewidował swoje stanowisko i opinia uzupełniająca ma charakter categoryczny. Również pisemne zawiadomienie prokuratury przez M. K. (1) o popełnionym przestępstwie wskazuje, iż M. K. (2) nie złożył na tych dokumentach swoich podpisów, jak również pozostałych zapisów.

Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego w tej części, w której zaprzeczył, aby kiedykolwiek pożyczył pieniądze od D. W. oraz od J. W. (1). Jego wyjaśnienia, w których podał, iż kwota 200 000,- złotych, jaką miał otrzymać od D. W. była w większości przeznaczona na łapówkę dla I. G. (1) za pośrednictwo w uzyskaniu intratnych

zleceń egzekucyjnych oraz na „wynagrodzenie” za pośrednictwo samego oskarżonego, nie znajduje poparcia w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dokumentów oraz zgodnych zeznań pokrzywdzonych. Nadto za nieprawdopodobne należy uznać otrzymanie przez M. K. (1) przelewem kwoty 100 000,- złotych od J. W. (1), albowiem zgromadzony materiał dowodowy jasno wykazał, iż oskarżony otrzymał przelewem 90 000,- złotych. Również jego wyjaśnienia, że umowa pożyczki na 240 000,- złotych zawarta z J. W. (1) była fikcyjna i zawarł ją będąc zastraszonym przez pokrzywdzonych postępowaniem karnym, nie polega na prawdzie.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonych, gdyż ich zeznania były konsekwentne, logiczne oraz zbieżne ze sobą, a nadto znalazły odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w postaci dokumentów, w tym umów pożyczek i opinii biegłego z zakresu ekspertyzy pisma ręcznego.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadka S. K., które wykazały, iż oskarżony nie tylko względem pokrzywdzonych w niniejszej sprawie wykazał się nieuczciwością. Zeznania świadka uwiarygodniły w ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonych w zakresie wprowadzenia ich w błąd przez oskarżonego co do zamiaru wywiązania się z zawartych z nimi umów pożyczek. Uwydatniły sposób wprowadzania w błąd pokrzywdzonych przez oskarżonego, który najpierw nawiązywał współpracę, dzięki której zdobywał zaufanie, a następnie bazując na tym pożyczał pieniądze, nie mając zamiaru ich oddawać. Zdaniem Sądu o braku zamiaru oddania pożyczonych pieniędzy świadczy również dalsze postępowanie oskarżonego, a przede wszystkim fakt zawarcia przez M. K. (1) dwóch pożyczek na łączną sumę 200 000,- złotych z (...) sp. z o. o. sp. k., jak również przeniesienie na powyższą spółkę własności nieruchomości położonych w S., a należących w pierw do oskarżonego.

Sąd w całości podzielił wnioski wynikające z opinii pisemnych oraz ustnej biegłego z zakresu pisma ręcznego D. M., gdyż opinie te zostały sporządzone przez upoważnioną do tego osobę, w sposób fachowy i rzetelny, a jego ustna opinia precyzyjnie i szczegółowo wyjaśniła rozbieżności pomiędzy pisemnymi opiniami. Nadto zdaniem Sądu rozbieżności podniesione przez obrońcę oskarżonego były pozorne, co jednoznacznie wynika z ustnej opinii wydanej przez biegłego. Biegły jednoznacznie wskazał, że uzupełniony materiał porównawczy pozwolił na wydania opinii kategorycznej, a materiał którym dysponował przy sporządzaniu pierwszej opinii nie pozwalał na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków.

Również wnioski z opinii biegłych z zakresu psychiatrii zostały podzielone przez Sąd w całości, albowiem ta opinia została sporządzona w sposób profesjonalny przez uprawnione do tego osoby i nie była kwestionowana w toku postępowania.

Sąd uznał również za wiarygodne protokoły i dokumenty załączone do akt sprawy i ujawnione w toku postępowania, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności i wiarygodności.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony M. K. (1) w okresie od 1 października 2014 roku do 20 października 2014 roku działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził D. W. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 270 000,- złotych, stanowiących mienie znacznej wartości, przekazanymi mu w dniu 20 października 2014 roku w związku z zawartą umową pożyczki, poprzez wprowadzenie D. W. w błąd co do zamiaru spłaty tej pożyczki oraz co do istnienia zabezpieczenia jej spłaty ze strony ojca M. K. (1) w ten sposób, że podrobił podpis swojego ojca M. K. (1) na czystym blankiecie wekslowym oraz deklaracji wekslowej jako poręczyciela wekslowego, a następnie po podpisaniu tych dokumentów jako ich wystawca wręczył je D. W. jako autentyczny dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksla in blanco oraz dokument w postaci deklaracji wekslowej, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 310 § 2 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk.

Sąd nie podzielił zasadności kwalifikacji prawnej przyjętej w zarzucie aktu oskarżenia co do tego, że oskarżony M. K. (1) dopuścił się zbrodni, o której mowa w art. 310 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 101 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe weksel własny zawiera:

- 1) nazwę „weksel” w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia weksłu;
- 7) podpis wystawcy weksłu.

Stosownie do treści art. 102 ww. ustawy nie będzie uważany za weksel własny dokument, któremu brak jednej z cech wskazanych w artykule poprzedzającym, wyjąwszy następujące przypadki:

- weksel własny bez oznaczenia terminu płatności uważa się za płatny za okazaniem
- w braku osobnego oznaczenia, miejsce wystawienia weksłu uważa się za miejsce płatności, a także za miejsce zamieszkania wystawcy,
- weksel własny, w którym nie oznaczono miejsca wystawienia, uważa się za wystawiony w miejscu, podanem obok nazwiska wystawcy.

Z powyższych przepisów wynika zatem, iż dla przyjęcia, że dany dokument jest wekslem niezbędne jest, by był on opatrzony podpisem wystawcy weksła. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż w momencie składania przez oskarżonego podpisów o treści „Poręczam”, (...), (...) i „(...)”, na dokumencie nazwanym przez oskarżyciela publicznego w pierwszym zarzucie aktu oskarżenia wekslem in blanco, nie było jeszcze podpisu wystawcy weksła, czyli podpisu oskarżonego. Podpisanie weksła przez oskarżonego nastąpiło dopiero po podpisaniu umowy pożyczki z dnia 20 października 2014 roku, co wynika wprost z zeznań pokrzywdzonego D. W.. Oznacza to zatem, iż oskarżony nie dopuścił się przestępstwa sfalszowania weksła in blanco, bo dokument, na którym oskarżony sfalszował podpis, w ogóle nie był wekslem w rozumieniu prawa wekslowego. Nie ma przy tym znaczenia fakt, iż Sąd Okręgowy w Katowicach potraktował ten dokument jako weksel i wydał na jego podstawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, gdyż stosownie do treści art. 8 § 1 k.p.k. sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest zawiązany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Należy również wskazać, iż w momencie wydawania nakazu zapłaty Sąd Okręgowy w Katowicach dysponował już prawidłowo wypełnionym wekslem, zawierającym wszystkie elementy wymagane przez prawo wekslowe. W orzecznictwie dominuje pogląd, że weksel in blanco może być przedmiotem przestępstwa z art. 310 § 1 k.k., jako środek płatniczy bądź dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej oraz że podrobienie podpisu wystawcy takiego weksła stanowi wypełnienie znamion tego przestępstwa. To utrwalone stanowisko nie może mieć jednak zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż nie doszło to do podrobienia podpisu wystawcy weksła, co byłoby zbrodnią w rozumieniu art. 310 § 1 k.k., a jedynie innego podpisu w momencie gdy blankiet wekslowy nie był jeszcze wekslem w rozumieniu prawa wekslowego. Tym samym swoim zachowaniem oskarżony nie wyczerpał znamion zbrodni z art. 310 § 1 k.k. W ocenie Sądu oskarżony wyczerpałby znamiona tego przepisu w sytuacji, gdyby podrobił podpis swojego ojca już po złożeniu przez siebie podpisu na blankiecie wekslowym jako jego wystawca w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Ze zgromadzonego materiału dowodowego, a zwłaszcza z zeznań D. W. wynika, że tak nie było, bo oskarżony przywiózł do niego blankiet wekslowy już z naniesionym podpisem poręczyciela oświadczając, że podpisał go jego ojciec, natomiast sam jako wystawca weksła podpisał się na nim dopiero u pokrzywdzonego w jego obecności. Nie oznacza to jednak, że zachowanie oskarżonego nie jest penalizowane, gdyż wyczerpuje ono znamiona występku z art. 310 § 2 kk i art. 270 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk.

Zgodnie z treścią art. 270 § 1 kk karze określonej w tym przepisie podlega ten kto, w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Natomiast zgodnie z art. 310 § 2 kk karze określonej w tym przepisie podlega ten kto pieniądź, inny środek płatniczy lub znak pieniężny albo dokument określone w § 1 puszcza w obieg albo go w takim celu przyjmuje, przechowuje, przewozi, przenosi, przesyła albo pomaga do jego zbycia lub ukrycia. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony dokonał podrobienia dokumentu będącego czystym blankietem wekslowym oraz podrobienia deklaracji wekslowej jako poręczyciel wekslowy, a następnie po podpisaniu tych dokumentów jako ich wystawca wręczył je D. W. jako autentyczny dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej w postaci weksła in blanco oraz dokument w postaci deklaracji wekslowej, co oznacza że puścił dokument w obieg. Nie ulega również wątpliwości, iż zrobił to w celu użycia za autentyczny, gdyż wręczył go jako zabezpieczenie zawartej umowy pożyczki, a później dokument ten został jako autentyczny użyty poprzez pokrzywdzonego D. W.. Ponadto powyższego czynu dopuścił się w celu doprowadzenia D. W. do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 270 000,- złotych, stanowiących mienie znacznej wartości, a przekazanymi mu w dniu 20 października 2014 roku w związku z zawartą umową pożyczki, poprzez wprowadzenie D. W. w błąd co do zamiaru spłaty tej pożyczki oraz co do istnienia zabezpieczenia jej spłaty ze strony ojca M. K. (1). Nie ulega bowiem wątpliwości, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, iż pokrzywdzony D. W. zawarł z oskarżonym umowę pożyczki, będąc przekonany o prawdziwości poręczenia przez M. K. (1) deklaracji wekslowej oraz weksła in blanco. Poręczenie weksła przez M. K. (1) było bowiem jednym z warunków podpisania umowy pożyczki, co wprost wynika z zeznań D. W. i gdyby tego poręczenia nie było to pokrzywdzony nie udzieliłby pożyczki oskarżonemu. Dla przestępstwa oszustwa nie ma potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru zapłacić za uzyskane świadczenie, wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2017 r., II AKa 409/16). Należy również zauważyć, iż z ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie miał zamiaru spłacenia tej pożyczki, gdyż podjął żadnych kroków zmierzających do jej spłacenia, a prowadzone postępowanie egzekucyjne nie przyniosło żadnych efektów także z uwagi na postawę oskarżonego, który pozbywał się własnego majątku, chociażby przenosząc własność swojego mieszkania na teściów. Te zachowania oskarżonego jednoznacznie świadczą o tym, że nie miał on zamiaru spłaty zaciągniętej pożyczki.

Za czyn ten wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż oskarżony M. K. (1) dopuścił się również drugiego z zarzucanych mu czynów, to jest w okresie od 1 września 2015 roku do 18 września 2015 roku w Z. i K., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził J. W. (1) do niekorzystnego rozporządzenia pieniędzmi w kwocie 240 000,- złotych, stanowiącymi mienie znacznej wartości, przekazanymi mu w dniu 18 września 2015 roku w związku z zawartą umową pożyczki, za pomocą wprowadzenia J. W. (1) w błąd co do zamiaru spłaty tej pożyczki oraz co do zamiaru zabezpieczenia jej spłaty przez przeniesienie na niego własności nieruchomości w postaci pięciu lokali mieszkalnych położonych w budynku przy ul. (...) w S., to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk. Także i w tym przypadku samo wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego co do sposobu zabezpieczenia pożyczki stanowi wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., gdyż pokrzywdzony nie udzieliłby pożyczki gdyby wiedział, że takiego zabezpieczenia nie ma, a ponadto ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że oskarżony nie miał zamiaru jej zwrotu, a oceny takiej nie zmienia to, że oskarżony z tej pożyczki zwrócił pokrzywdzonemu kwotę 50.000 zł.

Za czyn ten wymierzono oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Łącząc orzeczone wobec M. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzając karę łączną, Sąd stosownie do treści art. 86 § 1 kk, mógł wymierzyć karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do

ich sumy, czyli od 1 roku do 2 lat pozbawienia wolności oraz od 250 do 500 stawek dziennych grzywny przy przyjęciu, że wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać 50 złotych.

Biorąc pod uwagę powyższe kryteria, Sąd na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk i art. 86 § 1 i 2 kk wymierzył M. K. (1) karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w ilości 300 (trzysta) stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 3 (trzech) lat.

Kara ta zdaniem Sądu jest adekwatna do stopnia szkodliwości społecznej popełnionych czynów i w ocenie Sądu spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze względem oskarżonego. Orzekając karę łączną pozbawienia wolności na zasadzie absorpcji Sąd miał na uwadze, iż czynów tych oskarżony dopuścił się w niewielkim okresie czasu. Wymierzając karę Sąd miał na uwadze znaczny stopień szkodliwości powyższych przestępstw i popełnienie przestępstwa oszustwa w stosunku do mienia znacznej wartości. Jednocześnie jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę młody wiek oskarżonego, jego dotychczasową niekaralność, a zwłaszcza podejmowanie starań zmierzających do naprawienia szkód wyrządzonych pokrzywdzonym. Ponadto wymierzając karę łączną grzywny Sąd miał na uwadze, iż wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, kara łączna grzywny będzie jedyną realnie odczuwalną dla oskarżonego dolegliwością. Określając wysokość stawki dziennej wzięto pod uwagę sytuację rodzinną i finansową oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe.

Zawieszając warunkowo wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, Sąd miał na uwadze postawę oskarżonego po popełnieniu powyższych przestępstw, bowiem po ich dokonaniu przestrzegał porządku prawnego i nie dopuścił się kolejnych czynów zabronionych. Obecna postawa oskarżonego pozwala przyjąć, iż warunkowe zawieszenie orzeczonej kary, będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec M. K. (1) celów kary, a w szczególności zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. W ocenie Sądu zastosowanie tego środka probacyjnego w połączeniu z orzeczonym obowiązkiem naprawienia szkody i obowiązkiem innego stosownego zachowania w okresie próby na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. jest w interesie samych pokrzywdzonych, bo możliwość wykonania orzeczonej kary w przypadku niezrealizowania tych zobowiązań będzie motywować oskarżonego do jak najszybszego naprawienia wyrządzonej szkody.

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do wykonania prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym z dnia 15 grudnia 2015 roku, wydanego przez Sąd Okręgowy w Katowicach w sprawie sygn. akt I Nc 288/15 i utrzymanego w całości w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 7 listopada 2016 roku, w sprawie sygn. akt IC 594/16, w terminie 1 (jednego) roku od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd zobowiązał oskarżonego do naprawienia w pozostałej części wyrządzonej wobec pokrzywdzonego J. W. (1) szkody, poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 190 000,- (sto dziewięćdziesiąt tysięcy) złotych. Powyższe orzeczenie jest zgodne z wnioskiem z dnia 10 stycznia 2018 roku złożonym przez J. W. (1) (k. 689).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 7 i 8 części dyspozytywnej wyroku. W toku postępowania przygotowawczego i sądowego organy wymiaru sprawiedliwości poniosły wydatki, na które składały się między innymi koszty wynagrodzenia biegłych sądowych z zakresy psychiatrii i psychologii oraz z zakresu pisma ręcznego, jak również koszt ryczałtów doręczeń pism oraz koszt wydania karty karnej. Przy ustalaniu wysokości zwrotu kosztów ustanowienia w sprawie pełnomocnika z wyboru przez oskarżyciela posiłkowego, Sąd uwzględnił ilość terminów rozpraw w sprawie, w których pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego brał udział.